

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 11. kolovoza 2026.

Analiza odluke

Ezgeta protiv Hrvatske

Zahtjev br. 3048/14

čl. 2. Konvencije - pravo na život

Kada domaći pravni sustav zbog nesavjesnog liječenja osigurava više relevantnih postupaka - kazneni, disciplinski i građanski - njihovu djelotvornost Europski sud ocjenjuje u cjelini

Zahtjev pred Europskim sudom bit će preuranjen ako ključni domaći postupci koji mogu dovesti do utvrđivanja činjenica, odgovornosti i odgovarajuće zadovoljštine još nisu dovršeni

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud), zasjedajući u odboru od tri suca, u predmetu podnositelja donio je 12. prosinca 2017. odluku kojom je zahtjev proglasio nedopuštenim jer je bio preuranjen. Predmet se odnosio na smrt sina podnositelja zahtjeva nakon postnatalnog liječenja.

Podnositelji zahtjeva, roditelji su djeteta koje je preminulo u dobi od nekoliko mjeseci. Zbog lošeg zdravstvenog stanja djeteta, podnositeljica je posjetila pedijatra M.J. Pedijatar je pregledao dijete, utvrdio nepravilne otkucaje srca i uputio podnositeljicu da zatraži hitnu medicinsku pomoć u Klinici za dječje bolesti Zagreb. Dijete je istoga dana, nakon prijema u Kliniku, preminulo, a obdukcijom je utvrđeno da je imalo rijetku srčanu manu. Smatrajući da je smrt njihova sina posljedica propusta u postnatalnom liječenju, podnositelji su se obratili Ministarstvu zdravstva prigovorom protiv bolnice u kojoj je dijete rođeno, pedijatra M.J.-a i Klinike za dječje bolesti Zagreb. Nakon internog nadzora Ministarstva i očitovanja stručnog povjerenstva, predmet je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske i nadležnim disciplinskim tijelima Hrvatske liječničke komore. Disciplinski postupak protiv liječnice uključene u postnatalno liječenje nije pokrenut jer Komora nije našla osnove za njegovo pokretanje. U kaznenom postupku protiv pedijatra M.J. nadležni sudovi odbili su zahtjev za provođenje istrage, oslanjajući se na vještačenja koja nisu upućivala na propuste u njegovom postupanju, pa je taj postupak bio pravomoćno okončan prije obraćanja Europskom sudu. Istodobno se pred domaćim tijelima vodio kazneni postupak protiv bolničkog medicinskog osoblja koje je sudjelovalo u postnatalnom liječenju djeteta. U tom postupku Općinski kazneni sud u Zagrebu donio je oslobađajuću presudu u prvom stupnju, no u trenutku donošenja odluke Europskog suda postupak se još nalazio u žalbenoj fazi. Dodatno, podnositelji su pokrenuli i parnični postupak pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu radi naknade štete protiv bolnice i pedijatra M.J. U tom postupku pribavljeno je vještačenje Medicinskog fakulteta

Sveučilišta u Ljubljani koje je upućivalo na propuste u postnatalnom liječenju, no u trenutku odlučivanja Europskog suda parnični postupak također još nije bio dovršen.

Pozivajući se na članke 2. i 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija), podnositelji su tvrdili da Republika Hrvatska nije osigurala djelotvoran domaći postupak za razjašnjenje okolnosti smrti njihova sina, za koju su smatrali da je posljedica nesavjesnog postnatalnog liječenja. Prigovarali su da nadležna domaća tijela nisu učinkovito ispitala njihove navode o medicinskim propustima te da su zaključci doneseni u pojedinim postupcima bili utemeljeni na manjkavim vještačenjima i nedostatnom razmatranju relevantnih činjenica.

Europski sud je podsjetio na načelo supsidijarnosti konvencijskog sustava zaštite prema kojem države članice moraju najprije dobiti priliku spriječiti ili ispraviti navodnu povredu Konvencije u okviru vlastitog pravnog sustava. Stoga se podnositelj prije obraćanja Europskom sudu mora koristiti pravnim sredstvima koja su dostupna i dostatna za ispitivanje njegova konvencijskog prigovora. Europski sud pritom ne djeluje kao sud prvog stupnja i ne preuzima ulogu domaćih tijela u utvrđivanju osnovnih činjenica predmeta. Istodobno, pravilo iscrpljenja domaćih pravnih sredstava ne smije se primjenjivati pretjerano formalistički te se od podnositelja ne zahtijeva korištenje pravnih sredstava koja su očito nedjelotvorna. Međutim, sama sumnja u uspjeh određenog pravnog sredstva koje nije očito nedjelotvorno, nije dostatna da bi podnositelj bio oslobođen obveze njegova korištenja (*Vučković i drugi protiv Srbije* [VV]¹, br. 17153/11 i dr., stavci 69.-77., 25. ožujka 2014.).

U predmetima koji se odnose na navodno nesavjesno liječenje i nenamjerni gubitak života, ta se načela primjenjuju uzimajući u obzir posebnosti postupovne obveze države na temelju članka 2. Konvencije. Europski sud je ponovio da djelotvoran postupovni odgovor ne mora nužno biti ostvaren isključivo kroz kazneni postupak. Dovoljno je da domaći pravni sustav, bilo kroz građanski postupak samostalno ili u vezi s kaznenim i disciplinskim postupcima, omogući utvrđivanje relevantnih činjenica, eventualnu odgovornost zdravstvenih djelatnika ili ustanova te ostvarivanje odgovarajuće zadovoljštine (*Šilih protiv Slovenije* [VV], br. 71463/01, stavak 194., 9. travnja 2009.).

Kada podnositelj u domaćem pravnom sustavu pokrene više postupaka radi utvrđivanja odgovornosti za smrt bliske osobe, Europski sud njihovu djelotvornost ne ocjenjuje izolirano, nego u cjelini. Odlučno je pitanje jesu li dostupna pravna sredstva, kako su predviđena zakonom i primijenjena u praksi, sposobna osigurati utvrđivanje činjenica, pozivanje odgovornih osoba na odgovornost i pružanje odgovarajuće naknade ili drugog oblika zadovoljštine (*Dodov protiv Bugarske*, br. 59548/00, stavak 83., 17. siječnja 2008.).

Pritom, Europski sud je podsjetio da je u ranijim predmetima u odnosu na Hrvatsku, koji su se odnosili na pitanje medicinske odgovornosti², utvrdio da hrvatski pravni sustav predviđa mogućnost ispitivanja navoda o nesavjesnom liječenju kroz kaznene, disciplinske i građanske postupke. U predmetu podnositelja nije bilo sporno da su oni ta sredstva i koristili, pokretanjem više kaznenih postupaka te parničnog postupka radi naknade štete. Međutim, u trenutku odlučivanja Europskog suda bio je pravomoćno okončan samo kazneni postupak protiv pedijatra M.J., dok su druga dva ključna postupka, kazneni postupak protiv bolničkog

¹ Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).

² *Bajić protiv Hrvatske*, br. 41108/10, stavak 81., 13. studenoga 2012. i *Jurica protiv Hrvatske*, br. 30376/13, stavak 97., 2. svibnja 2017)

medicinskog osoblja koje je sudjelovalo u postnatalnom liječenju djeteta te parnični postupak protiv bolnice i pedijatra, još uvijek bila u tijeku.

Europski sud je stoga smatrao da se ishod kaznenog postupka protiv pedijatra M.J. ne može promatrati izdvojeno od ostalih postupaka koji su još trajali. Budući da su upravo ti postupci mogli dovesti do utvrđivanja relevantnih činjenica, eventualno odgovornosti zdravstvenih djelatnika i ostvarivanja građanskopravne zadovoljštine, Sud je zaključio da bi ocjena učinkovitosti domaćeg sustava u toj fazi bila preuranjena.

Sud je pritom uzeo u obzir duljinu kaznenih i parničnih postupaka koje su podnositelji pokrenuli pred domaćim tijelima, te naglasio je da se trajanje postupaka u okviru postupovne obveze države na temelju članka 2. Konvencije mora ocjenjivati u svjetlu svih okolnosti predmeta, uključujući složenost predmeta i činjenicu da su domaći postupci još uvijek bili u tijeku (*Jurica protiv Hrvatske*, br. 30376/13, stavak 97., 2. svibnja 2017.). Stoga u toj fazi nije bilo moguće donijeti čvrst zaključak da domaći sustav nije djelotvoran.

Slijedom navedenog, Europski sud je zahtjev podnositelja proglasio nedopuštenim smatrajući da je preuranjen. Ne ulazeći u ocjenu osnovanosti zahtjeva i djelotvornosti domaćih pravnih sredstava, Europski sud je zaključio da bi takva analiza bila preuranjena dok su ključni domaći postupci još bili u tijeku. Istodobno je izričito naglasio da podnositeljima ostaje otvorena mogućnost da se, nakon dovršetka relevantnih domaćih postupaka i iscrpljenja pravnih sredstava u okviru hrvatskog pravnog sustava, mogu ponovno obratiti Sudu ako će i dalje smatrati da su žrtve povrede članka 2. Konvencije. Isto vrijedi i ako bi se hrvatski postupci nerazumno odugovlačili.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava